

Em sembla adequat d'aprofitar els canvis i la reestructuració de PAÍS PETIT per a batejar aquest espai i establir-lo ja com una col·laboració fixa dins la revista. He triat «La miranda» per nom perquè a mi, com a molts de vosaltres, també m'ha fascinat la visió de Verges de dalt de tot del campanar. Es veu tot, res no s'amaga als ulls d'un observador curiós, i voldria que aquesta secció tingués aquesta virtut: observar amb ull amatent la vida vergelitana i comentar-la, criticar-la de vegades, però sempre des de l'opinió constructiva. Gràcies, doncs, per la vostra companyia, i si no sou conformistes espero trobar-vos cada mig any en aquestes ratlles.

QUIN EMPORDÀ DEIXAREM ALS NOSTRES FILLS?

Era el mes de febrer quan, en una convocatòria pública a la Sala Polivalent de la Casa de la Vila, uns dels membres de Salvem l'Empordà va pronunciar aquesta frase que encapçala l'article que esteu llegint. El tema de la reunió era sobre la carretera de Verges a Torroella de Fluvià i el projecte faraònic que havia presentat uns dies abans la Generalitat. Però no vull parlar ara de la carretera, sinó de les reflexions sobre aquesta frase i sobre els joves, els que el ponent anomenava genèricament *els nostres fills*.

El cert és que bona part de raó ja en tenia, perquè tots els qui érem a la reunió ja teníem edat de ser pares i molts fins i tot avis. El cas és que de jovent no se'n veia per enlloc. No hi havia ni una sola persona de la franja d'edat d'entre els quinze i els trenta-cinc anys, tot i que, pel tema de la reunió, per la sensibilitat ecològica que se suposa a la joventut i per l'entitat convocadora mateix, hi havia les condicions per a espe-

rar una bona presència dels qui hauran de gaudir o patir durant més anys el que es decideixi ara.

I, si algú pensa que una flor no fa estiu i que això tampoc no és tan preocupant, només hi afegiré que feia poc que l'Associació de la Processó de Verges havia fet la seva assemblea anual i que, a cop d'ull, tampoc no em va semblar que a la sala hi hagués cap jove dintre de la franja d'edat esmentada.

És veritat que molts dels joves d'aquesta edat són persones molt actives, responsables i altruistes; gent que, quan es tracta de treballar sempre hi són, i sort en tenim, d'ells, per a fer les festes majors, preparar la Processó, la Sopa i tantes altres coses. Però, només hi són per a treballar? Els qui han de decidir quin Empordà tindran són ells mateixos, com també quina processó volen, o quin poble i quin país.

Sóc conscient que qualsevol generalització és en part errònia i que estic deixant fora del comentari tots aquells nois i noies que es van moure en les eleccions municipals passades per defensar les seves idees polítiques i socials i que encara participen del projecte que varen engegar; però la generalització aplicada al conjunt és d'una claredat diàfana: els nostres joves cada vegada es fan grans més tard.

Coincidint amb les dates en què passava tot això, personalitats amb responsabilitat de govern feien pública la intenció d'avançar la majoria d'edat, quan tot apunta que l'emancipació del col·lectiu s'ajorna en molts casos fins passada la trentena. Els estudis cada dia són més llargs; és difícil poder-se'n anar de casa, perquè els sous són baixos i l'habitatge caríssim; però, per què no dir-ho, a casa s'hi està molt bé i no hi ha pressa per part de ningú per a fer fora del niu els pollets ja crescuts.

En altres cultures, quan un jove arriba a una certa edat és sotmès a un ritual iniciàtic d'emancipació, i a partir d'aquell moment ja passa a ser una persona adulta, amb els drets i les obligacions corresponents i amb el tracte i la consideració adequats al nou estat. Potser el *quid* de la qüestió és que en la nostra societat aquesta integració és massa difusa. Amb tot, si les diferents entitats i els diferents grups que dinamitzen la vida de Verges prenguessin la iniciativa, forcessin un xic la inserció dels joves als òrgans de presa de decisions i els informessin de la responsabilitat que han adquirit, dels drets i deures que tenen com a ciutadans adults i membres de ple dret d'un determinat col·lectiu, la seva integració seria més plena i tots en sortiríem beneficiats.

JORDI ROCA I ROVIRA